

Stop drabene, start genopbygningen: Den palæstinensiske ambassadør i Danmark H.E. Prof. Dr. Hassassian inkl. udskriftet af talen og diskussionen

10. maj 2024. 52 minutters indhold (resten er tomt).

Del 2 fra Schiller Instituttets seminar i Danmark:

Stop drabene og begynd at genopbygge Gaza og regionen med Oase-planen:

LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling.

H.E. Prof. Dr. Manuel Hassassian er Den Palæstinensiske Myndigheds ambassadør i Danmark.

Tidligere ambassadør i Storbritannien og Ungarn. Kandidatgrad i internationale relationer fra University of Toledo, Ohio, og ph.d. i statskundskab fra University of Cincinnati. Var Executive Vice President for Bethlehem University på Vestbredden og professor ved University of Maryland, hvor han udviklede et kursus i konfliktløsning mellem Israel og Palæstina. Han var PLO's chefrådgiver i spørgsmålet om Jerusalems status.

Ambassadøren holdt en meget polemisk tale om det palæstinensiske folks igangværende tragedie, konfliktens historie, og hvad der er nødvendigt for at stoppe folkemordet. Ambassadøren opfordrede de 12 lande, der var repræsenteret på seminaret, og det internationale samfund til at handle for at stoppe drabene og anerkende et suverænt Palæstina. Han

understregede behovet for en politisk løsning baseret på palæstinensisk suverænitet, støttet af økonomisk udvikling. Oase-planen (oprindeligt foreslået af Lyndon LaRouche i 1975) vil være en vigtig katalysator for økonomisk udvikling, fastslog han.

Tolv ambassader fra Sydvestasien og Nordafrika, nationer andre steder i Asien og Afrika og fra Vesteuropa deltog i seminaret, foruden medlemmer og venner af Schiller Instituttet.

Stop drabene og begynd genopbygningen:

Dansk oversættelse af talen af H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassians, Den Palæstinensiske Myndigheds ambassadør i Danmark, ved Schiller Instituttets konference i København, onsdag den 8. maj 2024

Det er en stor fornøjelse at mødes med jer her til morgen. Jeg takker Schiller Instituttet for at have inviteret mig til at tale om et emne, der i bedste fald er usikkert, om man så må sige. Vi takker Helga for hendes omfattende introduktion af Oase-planen, og hvordan den kan føre til stabilitet og til regional og global sikkerhed. Selvfølgelig fortsætter debatten med sådanne teorier, så længe de ikke er gennemført fuldt ud, men ideer bør altid udbredes for i sidste ende at finde en sandsynlig løsning på at skabe en mere sikker verden.

Vi husker, at vi bortset fra Den kolde Krig i 60'erne og 70'erne følte os mere sikre, og at verden var meget mere stabil, da vi havde udbredt polaritet i stedet for unipolaritet, men da Sovjetunionen brød sammen i 1988, blev vi vidne til en unipolær magt, hvis konsekvenser vi ser i dag med regionale krige, ustabilitet og det, jeg kalder ny imperialisme.

Nu har vi hørt så meget om regionale konflikter og om den palæstinensisk-israelske konflikt: Jeg kunne starte med at sige, at denne konflikt ikke startede den 7. oktober, og jeg vil ikke gå ind i en forklaring på, hvorfor den 7. oktober

fandt sted, men det er en naturlig reaktion for mennesker under 13-14 års belejring at handle på den måde, de har gjort.

Spørgsmålet er, om palæstinenserne blev angrebet den 8. oktober: Overalt blev palæstinenserne og deres ledere angrebet som terrorister, som om de ikke er mennesker, der har lidt under besættelse i de sidste 75 år. Men efterhånden som krigen udviklede sig, efterhånden som aggressionen mod vores folk i Gaza udviklede sig, begyndte den internationale samvittighed at vågne op for at se, om denne uforholdsmæssige reaktion på det, der skete den 7. oktober og i de sidste 75 år, kan retfærdiggøres eller ej? Det var det udfordrende spørgsmål, som blev stillet til det internationale samfund. Og vi begyndte dag for dag at opleve mere sympati og empati med det palæstinensiske folk, fordi de sociale medier og mediedækningen for første gang i historien har vist besættelsens grimme ansigt, og hvad besættelse kan gøre ved et folk i de sidste 75 år.

Det er så ironisk, og jeg betragter det som et modsætningsforhold, når man ser staten Israel, som hævder at være jødisk, lide et Holocaust, skabe et offer ud af ofre, og lade palæstinenserne betale prisen for det Vesteuropa gjorde mod jøderne, da de levede i deres samfund. Så palæstinenserne skal betale prisen. De er blevet fordrevet fra deres land, de er blevet dræbt, lemlæstet, og det, vi er vidne til i dag, er det rene folkemord. Etnisk udrensning, kollektiv afstraffelse og folkedrab er det bedste udtryk for det, vi i dag kalder en apartheidstat. Ingen kan benægte, at Israel i dag kaldes en apartheidstat, fordi det har kvalificeret sig til at få den betegnelse.

Det er en krig eller en konflikt, der har stået på i de sidste 75 år mellem to erkendelsesmæssige samfund. Det ene forsøger at redde sit land, det andet forsøger at tage landet. Så det, vi kalder Israel i dag, er en kolonial bosætterbevægelse, fordi det jødiske område startede i 20'erne og 30'erne under Storbritanniens sponsorat under det britiske

mandat i Palæstina, og vi har set omfattende optøjer mod briterne i Palæstina i 1920, 29 og 36 indtil krigen i 1948, hvor vi har set, at Storbritannien systematisk pressede på for at få jøder til at immigrere til Palæstina. Med andre ord tog det næsten 30 år at gennemføre Balfour-erklæringen fra 1917, som lovede jøderne et nationalt hjem. Da krigen brød ud i 1948, blev Israel betragtet og accepteret som uafhængigt og blev straks anerkendt af FN.

Udfordringen i dag er, at palæstinenserne er gået i gang med en besværlig, vil jeg sige, vej mod forsoning med Israel. Vi har accepteret Oslo-aftalen, vi har i 1988 accepteret at anerkende Israel, ikke kun i praksis, men også retligt, og vi har endda forsøgt at foregribe enhver form for afsluttende forhandlinger. Til gengæld har vi set, at Oslo-aftalen er blevet brugt af israelerne til at firedoble antallet af bosættere på den besatte Vestbred, både hvad angår demografi og geografi. Og vi har set, at Netanyahu, der kom til magten, havde som sit ultimative mål at ødelægge Oslo-aftalen. Og siden Oslo-aftalen blev indgået, sidder vi i dag fast mellem det historisk uundgåelige og det politisk umulige. Med en så højreorienteret og ekstrem regering i Israel er det umuligt at indlede nogen form for forhandlinger om fremtidig stabilitet og sikkerhed.

Nu har Israel i 210-211 dage systematisk bombet civile med angreb. Mellem i går og i dag er mere end 40 i Rafah allerede blevet gjort til martyrer. Vi har mere end 35.000 dræbte, 50% af dem er børn; vi har mindst 10.000 under murbrokkerne, mere end 147 læger er blevet dræbt, 52 hospitaler er blevet totalt ødelagt; der er ikke noget brændstof til at drive de resterende to eller tre hospitaler. Nu, hvor Rafah-grænseovergangen er kontrolleret, kommer der ikke noget brændstof ind i Gaza, og 70 % af infrastrukturen i Gaza er totalt ødelagt.

Så hvad skal vi kalde denne krig? Er det en forsvarskrig? Forsvarer Israel sig selv, eller er det en decimeringskrig mod

et folk, hvis eneste skyld er deres stræben efter uafhængighed og frihed?

Nogle gange virker det så ironisk, når jeg siger til europæiske eller amerikanske embedsmænd, som jeg har gjort så mange gange i min karriere som diplomat, at de bliver ved med at bombardere os med deres retorik om en to-statsløsning, og jeg begynder at grine, når jeg hører denne sætning "to-statsløsning". Ødelæggelsen af Palæstina er næsten i hus, og de taler stadig om en "to-statsløsning". OKAY! Hvis I tror på en to-statsløsning, hvorfor bruger I så vetoretten i FN, når næsten 140 lande har anerkendt staten Palæstina, og I bruger vetoretten, mens hele Europa følger den amerikanske beslutning. Så hvor er balancen, når man taler om en "to-statsløsning"?

Hvad beder palæstinenserne om i dag? De beder om det samme menneskelige princip om selvbestemmelse. Hvorfor har hele verden ret til at praktisere selvbestemmelse, som det blev vedtaget i Woodrow Wilsons 16. artikel, mens det ikke er vigtigt, når det drejer sig om Palæstina? Er vi børn af en laverestående Gud, som ikke kan accepteres i det internationale samfund som en uafhængig nationalstat?

Da det zionistiske projekt startede i Palæstina, var vi langt fremme regionalt: Vi havde en havn, vi havde en lufthavn, vi havde en økonomi, vi havde et landbrug. Det var ikke, som Golda Meir sagde, at ørkenen blomstrede, da zionisterne kom til Palæstina. Det er en historisk fejlslutning. Det er ikke sandt, og vi har al den historiske dokumentation, der beviser det modsatte.

Så denne beskyttede konflikt, der har stået på i så mange år nu, har ikke rystet hele verdenssamfundets samvittighed. Det er som at behandle det som en regional konflikt, som en konflikt mellem to mennesker, som om de kæmper om det samme land. Palæstinenserne bestrider ikke landet: Det er vores land! Zionisterne er indtrængende. De kom for at kontrollere

vores land. Så det er ikke et land, der er i konflikt. Det er ikke en konflikt mellem to mennesker om et land, der ejes af begge. Israel er en indtrængen. Det zionistiske projekt blev støttet af det internationale samfund, og derfor bør det internationale samfund påtage sig ansvaret for at vende udviklingen.

Jeg kan blive ved med at tale om denne grimme besættelsespraksis i timevis. Men alt, hvad jeg vil sige, er dybest set følgende: Hvordan får vi sat en stopper for denne konflikt? Og hvem er de vigtigste aktører i forsøget på at gennemtvinge en løsning på denne konflikt? Det er så frustrerende, at USA, som hævder at have stået i spidsen for fredsprocessen i de sidste 30 år, har vist sig at være en sørgelig fiasko, fordi de ikke praktiserede konfliktløsning, men krisestyring. Og i dag har amerikanerne vist sig at være en sørgelig fiasko som tredjepart, som en ærlig fredsmægler, af den simple grund, at de uretfærdigt har støttet den øverste part, Israel, frem for den nederste part, Palæstina!

Så vi har ikke tillid til amerikanerne. Jeg har ondt af det amerikanske folk, som har et så svagt lederskab i USA, der har en nærsynet vision om, hvordan man skaber sikkerhed og global sikkerhed og fred i verden. En præsident, der taler om at tillade humanitær adgang, er den samme præsident, som sender tusindvis af bomber for at dræbe uskyldige børn og palæstinensere i Gaza!

Hvordan kan vi acceptere senile kommentarer fra en præsident, som ikke ved, hvad han taler om? Og alternativet er ikke bedre.

Vi kan ikke længere bruges som kasterbold i en global konflikt. Ja, en sådan konflikt kan føre til en regional krig, en sådan konflikt kan føre til en global krig, men når alt kommer til alt, er det så ikke sult og fattigdom, dyb fattigdom, der er den egentlige grund til krig? Er det ikke nationale interesser, som kommer før alt andet?

Så hvad taber det internationale samfund, hvis de anerkender staten Palæstina? Vi indgik vores historiske kompromis i 1988, da vi kun accepterede 22 % af det historiske Palæstina som en uafhængig stat, hvilket vil sige Vestbredden, Gaza og Østjerusalem; og vi har givet legitimitet til fødslen af et zionistisk projekt med over 78 % af det historiske Palæstina. Og stadig hungrer zionisterne efter mere land, efter at få Vestbredden. Israel er ikke interesseret i Gaza. Israel er kun interesseret i Gaza ud fra et sikkerhedsperspektiv, for at kontrollere det, og sådan er det.

Men når man taler om Vestbredden, så taler man om "Judæa og Samaria". Det er hvad israelerne presser på for at få deres bosættelser, så de dybest set kan kontrollere og alligevel forene Vestbredden med det egentlige Israel. For det er den bibelske profeti: For jødernes vedkommende er dette det forjættede land. Som om Gud er en ejendomsmægler. Han sagde: "I er de udvalgte, og Palæstina er for jer." At det er en Gud, der lover land og betragter jøderne som det udvalgte folk – jeg vil ikke tro på den Gud. Den Gud har ingen betydning for mig.

Og i dag er der en stor debat mellem den katolske kirke og Israel, især jøderne, om spørgsmålet om de bibelske profetier og det forjættede land. Nu kommer der stemmer, som udfordrer denne retorik om, at "dette land tilhører os, fordi Gud gav det til os." To milliarder mennesker, der følger katolicismen i dag, er i total modstrid med det zionistiske perspektiv om, at "dette er det jødiske land, det forjættede land, som Gud har givet os."

Nogle gange sidder jeg og tænker over, at der i de sidste 20 år har været mangel på legitimt lederskab, at der er mangel på karismatisk lederskab i verden, og at verden ikke bliver bedre. Den forværres af konflikter, sult og uretfærdighed. Og jeg undrer mig over, hvorfor vi ikke har et lederskab, der kan påtage sig ansvaret for at lede denne verden?

Jeg har kortvarigt studeret i USA i forbindelse med min ph.d. og min mastergrad, og jeg har udført masser af forskning med amerikanske institutter, herunder Harvard. Alle disse tænketanke, alle disse ressourcer, som I har i USA, og produktionen af to kandidater til præsidentposten, Biden og Trump, er en skændsel. Det viser, at disse politiske partier leder folket, og det er ikke folket, der leder dem. Og det er derfor, jeg udfordrer denne form for demokrati, for det er demokrati for de få; det er demokrati for de rige. Vi ser næppe nogen komme fra ghettoerne og blive USA's præsident på baggrund af fortjeneste, intellektualitet og så videre. Det findes ikke hos os.

Og jeg kan fortælle jer, at der aldrig vil ske en ændring – og her henvender jeg mig til den kinesiske delegation – der vil aldrig ske en ændring i USA's politik i Mellemøsten. Siden Truman og frem til i dag har den været baseret på fire hjørneste: For det første, at inddæmme kommunismen, og da Sovjetunionen gik i opløsning, skabte de noget, de kaldte "islamisk fundamentalisme", for at retfærdiggøre deres herredømme og nye imperialisme. For det andet, at kontrollere olieprodukterne i den arabiske verden, kontrollere den militært eller gennem prisen, de styrer den. For det tredje, at støtte et stedfortræderregime, som gør deres beskidte arbejde i Mellemøsten på en uretfærdig måde, nemlig Israel. Og for det fjerde, at forsøge at bremse enhver form for befrielsesbevægelse, der kommer ud af regionen.

Uanset om Demokraterne eller Republikanerne kommer til magten, har disse fire hjørneste aldrig ændret sig som USA's grundlæggende politik i Mellemøsten. Hvis Demokraterne eller Republikanerne er ved magten, er det Tweedle Dee og Tweedle Dum, mine venner. C'est la même chose, en français: Det er den samme historie.

Så hvordan kan vi stole på, at USA som en tredje part kan bygge bro over kløften og uligheden mellem to partnere, der ikke er på lige fod? Da vi sad og forhandlede fred med

israelerne, var vi ikke på lige fod. Amerikanerne udarbejdede resolutionerne, og palæstinenserne blev tvunget til at acceptere dem med ren og skær magt! Så der var {aldrig} seriøse forhandlinger! Forhandlinger er baseret på symmetri mellem to stridende magter, der er på lige fod og forsøger at løse et problem. Det var ikke tilfældet med vores forhandlinger, mine damer og herrer! Det var altid et magtpolitisk diktat. Og palæstinenserne måtte som den underlegne part altid betale prisen.

Lad jer ikke narre af, hvad der foregår i Israel i dag, hvad angår demonstrationer. Den israelske befolkning står fuldstændig bag deres ledere. Lad jer ikke narre.

Der er sket et dramatisk skift fra den første intifada til i dag, hvad angår den offentlige mening i Israel. De er alle sammen ekstremt højreorienterede. Det, vi kalder de venstreorienterede progressive elementer i Israel, er ubetydelige, og de er fuldstændig marginaliserede.

Hvis Israel ikke var ekstremt højreorienteret, hvem ville så have bragt Ben-Gvir og Smotrich og Netanyahu til magten? Er det ikke rigtigt? Vi kunne have forventet en meget mere liberal regering, som virkelig kunne presse på for fredsprocessen. Men desværre har vi været vidne til et ekstremt højreorienteret skift i den offentlige mening i Israel, som har bragt folk som Smotrich, Ben-Gvir og Netanyahu til magten.

Så vi siger altid: "Velgørenhed starter derhjemme." Vi kan ikke forvente nogen form for stabilitet i regionen, hvis USA fortsætter med denne politik, som jeg anser for at være dobbeltmoralisk. På den ene side forsøger vi at skabe fred med vores nabolandes regeringer – at Israel kun er kirurgisk, når det handler med Hamas, men vi kan se konsekvenserne af det: Det kan opildne Egypten, det kan opildne Libanon til en regional krig. Indtil videre er det blevet kontrolleret.

Men jeg tror, at amerikanerne har mistet troværdighed, da de ikke kunne få en våbenhvile i stand, og jeg kan ikke se, at den vej er tvingende nødvendig for USA, og vi har indtil videre set modstridende politik fra USA, som ikke stabiliserer, men destabiliserer situationen yderligere.

Og vi har ikke set det internationale samfund stå frem og fordømme Rafah, hvad de anser for at være et inddæmet angreb på Hamas' sidste tilholdssted, som om de ved, hvor de militante Hamas-medlemmer er.

Så det er undskyldninger for at lægge pres på 1 million palæstinensere, så de begynder at flytte ind i Egypten. De vil skabe kaos og frygt, så folk forlader deres hjem og begynder at migrere mod Egypten. Og det ville skabe et stort problem for Egypten, fordi landets holdning er, at palæstinenserne ikke skal have lov til at forlade Gaza. Ved at gøre det giver de nemlig grønt lys for, at Israel kan fortsætte med at udrydde palæstinenserne og slippe af med dem "demografisk" fra Gaza.

Hvis Israel med sine folkemorderiske angreb havde formået at slippe af med Hamas, mine damer og herrer, så er Hamas nu en illusion. Det er ikke en person, der kæmper. Det er en ideologi. Selv hvis de dræber alle disse militante, vil der opstå andre militante. Når man taler om 35.000 martyrer, hvor mange af de børn, der overlever det her, vil så glemme det? Ikke sandt? Ingen vil glemme det.

Israel bør forstå, at de ikke kan, og at de ikke kommer af med det palæstinensiske folk. Israel bør forstå, at dets legitime fødselsattest til at være i Mellemøsten kun er givet af palæstinenserne og ikke af USA! Israel bør forstå, at uden Palæstinas uafhængighed vil landet være en garnisonsfæstning i Mellemøsten. Og det psykologiske problem med at være i en garnisonsstat vil skabe en masse psykologiske problemer i fremtiden for et land, der havde chancen for at skabe fred og bare lod den glide væk.

Tingene kommer ikke til at ligge stille. Palæstinenserne vil fortsætte deres kamp. Der er ingen militær løsning på denne konflikt: Alle ved, at selv Israel, med al sin tekniske magt, med al sin teknologi, ikke kunne få palæstinenserne til at knæle.

Og hvis man ser på livsmodet hos disse mennesker i Gaza, er det utroligt! De siger altid, at vi aldrig vil vende tilbage til Nakba (katastrofen) i 1948. Vi vil aldrig emigrere. Vi vil aldrig forlade vores land. Vi vil hellere dø end forlade det. Denne modstandskraft, denne beslutsomhed, dette engagement hos et folk bør vække det internationale samfunds samvittighed og sige, at disse mennesker fortjener at have deres egen stat, fortjener at have deres eget uafhængige land.

Israel leger med ilden. Og jeg tror, at ødelæggelsen af Israel er begyndt. Og det, vi er vidne til i USA med hensyn til studenterstrejkerne og alt det andet, er det bedste eksempel på Biden-administrationens fallit i håndteringen af konflikten i Gaza; det er også et eksempel på ineffektiviteten i håndteringen af krigen i Ukraine. Og dens ineffektivitet i forsøget på at sprede sit overherredømme over verden som en unipolær magt. Og hvis vi sammenligner det, der sker på universiteterne i USA nu, med Vietnam-krigen i 60'erne, så er dette begyndelsen til enden på en sådan æra.

Så begynder vi at se dramatiske forandringer i Mellemøsten. Vi har brug for nye regeringer. Vi har brug for nye regeringer: Vi har brug for regeringer, der vil fremme global sikkerhed og stabilitet gennem økonomisk udvikling, gennem Oase-planen.

Vi har brug for en ny regering i Israel! Den skal i det mindste være mindre zionistisk i sin tilgang til konfliktløsning i stedet for konflikthåndtering.

Vi er også nødt til at have et forenet lederskab mellem alle vores palæstinensiske fraktioner: For forenet står vi, splittet falder vi.

Hvis ikke disse tre betingelser er til stede, vil denne konflikt få yderligere forgreninger, som vil føre til ødelæggelse og, Gud forbyde det, til en global krig.

Mine damer og herrer: I dag er det ikke ideologi, der driver folk i krig. Det er national interesse. Det er økonomiske interesser. Men menneskers engagement gennem religion er skræmmende, og Gud forbyde, at vores konflikt en dag bliver en konflikt mellem muslimer og jøder. For det er ikke hensigten. Vi mener, at dette er en national kamp med en verdslig ideologi om at opbygge en demokratisk enhed i Palæstina. Det er det, min ledelse tror på.

Men vi kan ikke gøre det alene. Vi er nødt til at gøre det i fællesskab, og i fællesskab betyder præsidentvalg, parlamentsvalg og en total reform af vores politiske infrastruktur. Jeg siger dette som selvkritik, fordi jeg er nødt til at være ærlig som akademiker og fortælle jer præcis, hvad vi er nødt til at gøre for at opnå en bæredygtig og langvarig fred.

Fred er ikke at underskrive et dokument. Vi havde fred mellem Jordan og Israel. Vi havde fred mellem Egypten og Israel. Det er kold fred. Spørg enhver egypter i dag, og han vil fortælle dig: "Israel er ikke vores ven. Så længe de besætter Palæstina, vil vi ikke have et normalt forhold til israelerne. OK, mellem regeringer, ja." Det samme i Jordan. Ægte fred vil blive opnået, når palæstinenserne har ret til selvbestemmelse. Så vil den arabiske verden være klar til at samarbejde og acceptere Israel som et legitimt land i Mellemøsten. Men nu er Israel udstødt. Israel er en zionistisk besættelsesmagt, det er ikke legitimt.

Og lad mig slutte, for min tid er forbi: Det er let at underskrive en fredsaftale, men det er meget svært at skabe fred, og den fredsopbygning kræver en indsats for at forsøge at skabe synergi mellem civilsamfundene på begge sider, mellem mennesker, og her kommer processen med at afslutte konflikter

og udvikle demokratier, for vi tror på, at demokratier som udgangspunkt ikke bekæmper hinanden.

Og økonomisk udvikling, som den støttes af Schiller Instituttet, af LaRouches koncept for økonomisk udvikling, kunne spille en central rolle i processen med at forsøge at skabe global sikkerhed gennem regional sikkerhed og ved at afslutte den palæstinensisk-israelske konflikt.

Det ville være, vil jeg sige, begyndelsen på en æra, hvor lande i verden, nord og syd, ville begynde at indse, at krig ikke er svaret, men at opbygning af økonomiske bånd er svaret, fordi det ville være en win-win-situation.

Mange tak skal I have.

Diskussion:

Der var to spørgsmål. Det første var fra Ulla Sandbæk, bl.a. fhv. EU parlament- og Folketingsmedlem om ambassadørens holdning til 2-stats løsningen, hvor han understregede, at international støtte og pres er nødvendigt for at virkeliggøre den.

Det anden var fra Helga Zepp-LaRouche om strategier for at sætte Oase-planen på den internationale dagsorden, hvor de diskuterede at bringe den op på internationale sikkerhedskonferencer og i universiteter, og hvordan Oase-planen kan have en katalytisk effekt på økonomisk udvikling. Spørgsmål fra Ulla Sandbæk, tidligere EU- og dansk parlamentariker, pensioneret præst, forhenværende Art of Living-lærer på Vestbredden: [Resume] Hvordan kan man forhindre Israel i at fjerne den palæstinensiske befolkning først fra Gaza til Egypten og derefter fra Vestbredden? I lyset af USA's og Europas holdninger kan jeg ikke se nogen effektiv forebyggelse. En af dem ville være at begynde at kalde det en besættelse i stedet for en konflikt. Hvis du sagde, at to-statsløsningen fik dig til at grine, hvordan vil du så have en stat i Palæstina?

H.E. Ambassadør Prof. Dr. Hassassian: [udskrift] Ingen benægter, at Israel er en besættelsesmagt, og ingen benægter,

at Israel blev oprettet i 1948 af de vestlige magter, og ingen benægter, at vi i dag har en kolonial bosætterbevægelse med en ekstrem fascistisk regering i Israel i dag. Jeg siger altid, at palæstinenserne er der for at blive, og at de vil fortsætte deres modstand mod en sådan besættelse, og jeg sagde, at USA kan bringe de to parter sammen. Og ja, jeg smilede og grinede og grinede over to-statsløsningen, for hvis man i dag tager til Vestbredden og ser på bosættelserne, så er de spredt som schweizerost. Der er ingen geografisk sammenhæng.

Men eftersom det internationale samfund går ind for det vi kalder to-statsløsningen, siger vi til dem: »OK. Hvis I vil have to-statsløsningen, så bring os staten Palæstina.«

Men vi er nødt til at tro på, at den koloniale bosættermentalitet aldrig frivilligt vil afvikle sin politik i Palæstina. De ønsker at besætte hele det historiske Palæstina.

Og vi sætter ikke vores lid til, at USA kan løse dette problem. Vi forsøger først og fremmest gennem vores modstand, vores standhaftighed og ved at forsøge at få det internationale samfund til at støtte os og ikke kun støtte os med ord, men ved at hjælpe os økonomisk, så vi kan forsørge os selv og blive på vores jord.

Ingen siger, at der findes en tryllestav til at løse dette problem. Dette er en besættelse. Men inden for statskundskab bruger vi ordet konflikt, men det her er besættelse. Det er et folks besættelse af et andet.

Så mit svar til dig er, at vi ikke har et resultat baseret på den amerikanske holdning, hvad angår at finde en troværdig løsning på denne konflikt. Desværre er Europa meget svagt og ineffektivt. Den arabiske verden er tilfreds med realiteterne. Den muslimske verden sover en dyb, dyb, dyb, dyb søvn. Og palæstinenserne er overladt til sig selv.

Og som jeg sagde, ud over moralsk sympati og empati fra verden, fik vi ikke noget. Vi fik ikke økonomisk hjælp. Vi fik

ikke engang mad. Folk dør af sult i dag i Gaza, hvilket er et andet middel til kollektiv afstraffelse, som israelerne benytter sig af.

Så hvad gør disse lande i verden for at redde situationen og for at redde de uskyldige palæstinensere?

Som jeg sagde, går det ud over den 7. oktober nu. Nu taler vi om udslettelsen af et folk.

Så jeg har ikke det magiske svar på, hvordan vi kan slippe af med den zionistiske vold, men jeg tror, at løsningen ligger i hænderne på det internationale samfund.

Først skal man holde op med at sende våben til Israel: Europa, Amerika. Stop med at støtte Israel i FN ved at bruge vetoretten. Giv hjælp til palæstinenserne i stedet for at ødelægge deres statslige infrastruktur, også på Vestbredden, for at retfærdiggøre Netanyahu's politik på Vestbredden. Der er mange ting, som man kan genoverveje og have som muligheder for at opnå fred og stabilitet, for slet ikke at tale om sikkerhed.

Nu indrømmer jeg ikke, at vi kan slippe af med det israelske folk fra Palæstina. Vi har nået et ydmygt, historisk kompromis, hvor vi har accepteret israelerne som vores naboer. Hvad mere kan palæstinenserne indrømme, når de har indrømmet 78% af det historiske Palæstina. Hvad er der tilbage? Hvad er der tilbage at give afkald på, de 20 %? OK, de er nødt til at tage det med magt. De er nødt til at begå og fortsætte med at begå folkemord, mens det internationale samfund ser på, hvad der sker, og ikke gør noget. Det internationale samfund ville være lige så skyldigt som Israel, og det vil vi aldrig glemme. Vi vil aldrig glemme det.

Spørgsmål fra Helga Zepp-LaRouche: Jeg vil gerne spørge ambassadør Hassassian: En idé til, hvordan vi kan kaste denne diskussion om Oase-planen op på den internationale dagsorden, ville være at få en af de eksisterende sikkerhedskonferencer

til at diskutere det. Desværre plejede eksempelvis sikkerhedskonferencen i München at være et meget nyttigt dialogforum, men det har den ikke været i et stykke tid. Det er udelukkende våbenindustriens lobby, kan man sige. Den er ikke egnet lige nu, vil jeg mene.

Men der er andre dialoger, f.eks. Shangri-La-dialogen i Singapore, hvor man diskuterer vigtige sikkerhedsforanstaltninger.

I 2017 deltog jeg i Raisina-dialogen i New Delhi. Det var på det tidspunkt et nyt forum, hvor man diskuterede internationale sikkerheds- og udviklingsspørgsmål. Og jeg tror, at hvis man henvendte sig til sådanne institutioner, måske hvis du som repræsentant for det palæstinensiske folk sendte et brev eller en anmodning til disse fora, så kunne de organisere en international diskussionsgruppe om Oase-planen, og hvad den ville kræve. Hvis man kunne få flere af den slags initiativer, kunne man forhåbentlig kaste diskussionen op på den internationale dagsorden. Jeg vil gerne vide, hvad du synes om dette forslag eller andre tilsvarende ideer.

H.E. Ambassadør Prof. Dr. Hassassian: Mange tak for denne idé, som jeg synes er meget vigtig. Jeg har deltaget i mange internationale konferencer støttet af tænketanke relateret til de statslige afdelinger. En af dem er IFRI, Det franske institut for internationale Forhold, som er knyttet til Quai d'Orsay, det franske udenrigsministerium.

De har årlige konferencer om global sikkerhed, om regionale konflikter, om økonomisk udvikling og så videre.

Og jeg tror, at Schiller Instituttet gradvist kunne nå den position ved at starte med nogle seminarer, som dette, og forsøge at sprede det til højere læreanstalter og universiteter, fordi de fleste tænketanke er relateret til højere læreanstalter. Og jeg tror, det er en god idé, hvis vi starter en kæde af foredrag om Oase-planen, endsige tager den

israelsk-palæstinensiske konflikt eller en hvilken som helst konflikt i Mellemøsten eller på verdensplan som et springbræt til at indse, i hvilket omfang Oase-planen kan tilføje en katalytisk effekt i forsøget på, mere eller mindre, at skabe et mere sikkert miljø for økonomisk udvikling.

Og jeg tror, jeg i min personlige kapacitet har visse kontakter, som virkelig kunne arbejde sammen med Schiller Instituttet om at mobilisere støtte til en sådan idé, som jeg tror er en international idé. Det er sandsynligt, at den kan bruges af selv avancerede lande. Det er ikke kun for at reducere regionale konflikter, og hvad ved jeg.

Så jeg tror, ja, det kan lade sig gøre. Vi må være gradvis stigende, mindre ambitiøse, men jeg tror, det er sådan, vi skal skabe momentum. Og jeg tror, du har en god vare til markedet, som jeg tror er sød musik i vores ører, men som jeg sagde, har den politiske konflikt altid været en prioritet i forhold til en så letflydende melodi om økonomisk udvikling.

Og derfor tror jeg, at vi psykologisk har forberedt verden på, at den endelige

og stabile sikkerhed kommer gennem økonomisk udvikling og ved at slå ned på den dybeste fattigdom og sult i verden. Og så meget som vi kan forsøge at indsnævre kløften af ulighed, når det kommer til økonomiske potentialer og evner, jo mere sikker bliver vores verden.

Tro mig, hvis vi har økonomisk sikkerhed, vil der ikke komme trusler fra USA mod Kina eller Rusland eller Europa eller faktisk mod Mellemøsten. Vi kan se afspænding på højeste niveau, når sådanne ideer bliver mere autoritative og bliver mere accepteret af landene, så de indser, at deres eneste redning fra enhver form for konfrontation, militært, er gennem økonomisk stabilitet og sikkerhed.

Og jeg garanterer på jeres vegne, at man er nødt til at samarbejde og samarbejde med alle vores venligtsindede lande i

Europa, Asien og Latinamerika, som lytter nøje til os, og til det vi taler om, ikke kun i forhold til det, der foregår i Israel, hvad israellerne gør mod os, men de hører også, i hvilken udstrækning dette begreb kan være, ved at bruge eller forværre på en positiv måde, afslutningen på konflikten, for at opretholde sig selv gennem fred og lang levetid, det må gå gennem processen med økonomisk beslutsomhed, altså økonomisk interaktion og fremme af nationale interesser.

Ordstyrer Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark: Efter pausen bevæger vi os ind i det forjættede land. Hvad er denne Oase-plan? Hvordan kan den fungere? Som Hussein Askary har kaldt sin præsentation, »Det umulige er selvpålagt: Fred gennem økonomisk udvikling er den eneste vej frem i Vestasien.« Og som vi blev bæret over af den meget smukke præsentation fra ambassadør Hassassian, er fred ikke fraværet af krig. Fred er noget, man opbygger. Hussein Askary vil føre os ind i det forjættede land, hvor vi rent faktisk opnår fred og velstand for hele verden.

Se også den første og tredje tale under seminaret.

Oase-planen: Fred kun gennem udvikling

Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets grundlægger og internationale leder, og den amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouches (1922-2019) årtier lange samarbejdspartner, som talte online.

Det umulige er selvpålagt: Fred gennem økonomisk udvikling er den eneste vej frem i Vestasien

Hussein Askary, Schiller Instituttets koordinator for Sydvestasien.

Medforfatter til: "Extending the New Silk Road to Southwest Asia and Africa", arabisk oversætter af: "The New Silk Road Becomes the World Land Bridge".

Kontaktpersoner:

Den Palæstinensiske Mission i Danmark: +45 33 93 22

39, info@palestine.dk

Schiller Instituttet i Danmark: +45 53 57 00
51; si@schillerinstitut.dk

Engelsk: www.schillerinstitute.com

Dansk: www.schillerinstitut.dk

Andre relaterede hjemmesider på engelsk:

www.laroucheorganization.com

www.larouchepub.com

Arabisk: <https://t.me/larouchearabic>

Uddrag af invitationen:

Schiller Instituttets seminar i København er tilrettelagt for at fremme den vigtige dialog, der blev ført under vores internationale online-konference den 13. april 2024 med titlen "Oase-planen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina og for hele Sydvestasien", som er tilgængelig på YouTube.

H.E. Prof. Dr. Manuel Hassassian, Det Palæstinensiske Selvstyres ambassadør i Danmark, præsenterede den igangværende tragedie for det palæstinensiske folk og behovet for en politisk løsning baseret på palæstinensisk suverænitet og lige rettigheder, støttet af økonomisk udvikling. Der kan ikke være nogen militær løsning, fastslog han.

Helga Zepp-LaRouche indledte sin tale med at fremhæve det påtrængende behov for at tilføre et perspektiv af håb for at vise vejen ud af den katastrofale situation i Sydvestasien, og advarede om potentialet for en fuldstændig regional og endog global krig. Hun understregede behovet for en helt ny tilgang, der tager højde for palæstinenserne, israelerne og alle regionens landes kombinerede økonomiske og sikkerhedsmæssige interesser.

Nu må drabene stoppe, og genopbygningen må begynde.

Massiv humanitær hjælp må strømme ind.

Der skal indkaldes til en international konference for at finde en politisk løsning, herunder fuld international anerkendelse af en suveræn palæstinensisk stat.

Men hvor kan lyset komme fra midt i det nuværende mørke? Schiller Instituttet er overbevist om, at en fremtidig vision om økonomisk udvikling for hele regionen, som nu inkluderer et genopbygget Gaza som det første skridt, er nødvendig for at lyse op på vejen til fred.

Denne vision er Oase-planen, som først blev foreslået af den amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouche (1922-2019) i 1975 efter en rejse til regionen. Oase-planen tager fat på den største barriere for udvikling i regionen – manglen på ferskvand – gennem opførelsen af et netværk af afsaltningsanlæg, ideelt set atomdrevne, langs Middelhavskysten og langs to nye kanaler: en kanal mellem Det Røde Hav og Det Døde Hav og en kanal mellem Det Døde Hav og Middelhavet. En oversigt kan ses i LaRouche-organisationens 14 minutter lange video, Oase-planen: LaRouches løsning for Mellempøsten....

Død, ødelæggelse og sult er blevet brugt som krigsvåben; økonomisk udvikling skal bruges som et fredsvåben: til at forvandle sværd til plovskær. Vi må alle handle nu for at stoppe drabene og starte genopbygningen.

Pressemeddelelse   den   6.

januar 2021:

Hvorfor USA og NATO bør underskrive traktaterne foreslåede af Putin.

Interview med rusland-ekspert Jens Jørgen Nielsen til Schiller Instituttet i Danmark

Læs afskriftet på engelsk nedenunder.

KØBENHAVN – I lyset af den eskalerende spænding mellem USA/NATO og Rusland, som kan føre til en varm krig, ja endog atomkrig, foretog Schiller Instituttet i Danmark et timelangt engelsksproget video/lydinterview med Rusland-ekspert Jens Jørgen Nielsen den 30. december 2021.

Jens Jørgen Nielsen er cand. mag. i idéhistorie og historie, og var i slutningen af 1990'erne Politikens Moskva-korrespondent. Han er forfatter til flere bøger om Rusland og Ukraine, leder af Russisk-Dansk Dialog og lektor i kommunikation og kulturelle forskelle på Niels Brock handelshøjskole. Jens Jørgen Nielsen underviser på Folkeuniversitetet og andre steder, ligesom han arbejder med danske eksportvirksomheder, der vil ind på det russiske, ukrainske og hviderussiske marked. Han har i mange år arrangeret rejser til Rusland.

Jens Jørgen Nielsen, med mange års erfaring i at analysere Rusland, Ukraine og vestlige holdninger og handlinger i forhold til Rusland, taler tydeligt om konsekvenserne, hvis

ikke Vesten er villig til seriøst at forhandle en diplomatisk løsning på de "røde linjer", som Putin og andre førende russiske talsmænd har udtalt er ved at blive krydset: Hvis Ukraine tilslutter sig NATO, og hvis NATO's ekspansion mod øst fortsætter, og hvorfor USA og NATO burde underskrive Putins foreslåede traktater om disse spørgsmål.

Jens Jørgen Nielsen tager fat på de ændringer, der er nødvendige på den vestlige side, som vil afgøre, om de kommende forhandlinger mellem USA og Rusland om disse "røde linjer" den 10.-13. januar vil lykkes med at trække verden tilbage fra randen af krig.

Interviewet er endnu vigtigere efter bekendtgørelsen den 3. januar 2022 for første gang af en fælles erklæring fra stats- og regeringscheferne for de fem atomvåbenstater, som også er de permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd om, at "atomkrig ikke kan vindes og aldrig må udkæmpes", og dermed anerkendelsen af hvad der er på spil under den nuværende krise.

Nogle højdepunkter:

Et højdepunkt er Jens Jørgen Nielsens personlige diskussion i 1989 med Mikail Gorbatsjov om NATO-udvidelse mod øst:

"Faktisk havde jeg en lang snak med Mikhail Gorbatsjov, den tidligere leder af Sovjetunionen, i 1989, lige da NATO begyndte at bombe Serbien, og da de indlemmede Polen, Tjekkiet og Ungarn i NATO. Man bør huske på at Gorbatsjov er en meget rar person. Han er en meget livlig person, med godt humør og en erfaren person. Men da vi begyndte at snakke, spurgte jeg ham om NATO-udvidelsen, som foregik præcis den dag, hvor vi snakkede. Han blev meget dystert, meget trist, fordi han sagde: Altså, jeg talte med James Baker, Helmut Kohl fra Tyskland og flere andre personer, og de lovede mig alle ikke at flytte en tomme mod øst, hvis Sovjetunionen ville lade Tyskland forene

DDR (Østtyskland) og Vesttyskland, for at blive ét land, og komme til at blive medlem af NATO, men ikke bevæge sig en tomme mod øst.'... Det stod ikke skrevet, for, som han sagde, "Jeg troede på dem. Jeg kan se, at jeg var naiv."

Et andet vigtigt afsnit er, hvad Jens Jørgen Nielsen ville sige til Biden, og andre NATO-statschefer, i en privat diskussion før de kommende forhandlinger mellem USA/NATO og Rusland. "Jeg ville sige, 'Se, Joe, jeg forstår dine bekymringer. Jeg forstår, at du ser dig selv som en forkæmper for frihed i verden, ... men ser du, det spil, du nu spiller med Rusland, er et meget, meget farligt spil. Og russerne, som et meget stolt folk, man kan ikke tvinge dem', angående USA's og nogle europæiske landes politik, til at skifte Putin ud med en anden præsident. "Jeg kan forsikre dig, Joe Biden, vær sikker på, at hvis det lykkes, eller hvis Putin dør i morgen, eller de på en eller anden måde får en ny præsident, kan jeg forsikre dig om, at den nye præsident vil være lige så hård som Putin, måske endda hårdere... Jeg tror,□□det ville være klogt for dig, lige nu, at støtte Putin, eller at handle med Putin, engagere sig med Putin og lave noget diplomati, fordi alternativet er en mulighed for krig, og du burde ikke gå over i historien som den amerikanske præsident, der sikrede menneskehedens udryddelse. Det ville være et dårligt, meget dårligt eftermæle for dig.'

Han forholder sig til den reelle mulighed for, at vi søvngængeragtigt går ind i atomkrig, som før 1. Verdenskrig, som svar på Schiller Instituttets memorandum Er vi søvngængeragtigt på vej til atomkrig 3. verdenskrig? den 24. december 2021.

"[Man] kan forestille sig, hvad der vil ske, hvis Kina, Iran og Rusland havde en militær alliance, der gik ind i Mexico, Canada, Cuba, måske også opstillede missiler dér... [T]anken om en atomkrig er forfærdelig for os alle, og det er derfor jeg synes, at politikere må komme til fornuft... for milliarder vil dø i dette. Og det er et spørgsmål, om menneskeheden vil

overleve. Så det er et meget, meget alvorligt spørgsmål. Og jeg tror vi bør spørge om Ukraines ret til at have NATO-medlemskab, som dets egen befolkning egentlig ikke ønsker, er det virkelig værd at risikere en atomkrig for? Sådan vil jeg sige det.”

Interviewet har andre afgørende afsnit:

Baggrund om NATO's udvidelse mod øst.

Fuld støtte til seriøse forhandlinger med Rusland og underskrivelse af de to foreslåede traktater, som opfordret af Schiller Instituttets grundlægger og internationale præsident, Helga Zepp-LaRouche.

Forkerte forestillinger i vesten om Rusland og Putin, og manglen på vilje til at håndtere andre kulturer som ligeværdige, medmindre de er ligesom os.

Hvordan pro-vestlige holdninger i Rusland, herunder af Jeltsin og Putin, blev afvist, og Rusland derefter vendte sig mod Kina.

Hvordan Ukraine-krisen ikke startede med “annekteringen” af Krim, men med det han kalder “et kup” mod den ukrainske præsident Janukovitj, som ønskede økonomiske forbindelser både med EU og Rusland; plus baggrunden for Krim-spørgsmålet.

Vigtigheden af en dialog mellem kulturer, herunder “Musikalsk dialog mellem Kulturer”-koncerterne i København, arrangeret af Schiller Instituttet, Russisk-Dansk Dialog og Det kinesiske Kulturcenter i København.

Jens Jørgen Nielsens opbakning til mange af Schiller Instituttets idéer og indsatser.

Mere information, eller for at aftale et nyt interview, kontakt:

Michelle Rasmussen fra Schiller Institut i Danmark: 53 57
00 51, si@schillerinstitut.dk,
www.schillerinstitute.com; www.schillerinstitut.dk

Afskrift på engelsk: (Kortet på side 15 viser NATO, hvis
Ukraine og Georgien bliver medlemmer.)

Download (PDF, Unknown)

Ny dokumentar: Genoplivelsen af det Amerikanske System med kinesiske Karaktertræk af Peter Møller

Udgivet af LaRouche-organisationen i USA den 17. august 2021.

Hvordan kineserne lærte om økonomisk udvikling fra Det
amerikanske System, der var promoveret af Lyndon LaRouches
organisation, som amerikanerne har glemt.

18. august 2021 – I går udgav LaRouche-Organisationen en ny
dokumentar med titlen: „Genoplivelsen af det Amerikanske
System med kinesiske Karaktertræk”, som er et bidrag til at få
USA til at deltage i Kinas Bælte- og Vejinitiativ (BVI) og
endelig løsrive sig fra det britisk centrerede, geopolitiske
system. Videoen viser hvordan dette ikke blot er det rigtige
at gøre, men at BVI er baseret på de samme principper der
ligger til grund for det der historisk er kendt som det
'Amerikanske System' – hvis USA afviser BVI, ville det dermed
afvise sin egen historiske identitet.

Videoen begynder med fejringen af hundredårsjubilæet for Uafhængighedserklæringen i Philadelphia i 1876, som var centralt i udbredelsen af det Amerikanske System til resten af verden. Den viser adskillige eksempler på dette – blandt andet i Kina – og hvordan det Britiske Imperium manøvrerede for at stoppe denne eksistentielle trussel til deres maritimt dominerede kontrol over verdens begivenheder, ved at spille alle de nationer, som deltog i det, ud mod hinanden – en konflikt der er nu er kendt som 1. Verdenskrig.

Videre viser den genoplivelsen af det Amerikanske System, først med livsværket af Sun Yat-sen – grundlæggeren af det moderne Kina – og hvordan Deng Xiaoping – efter ødelæggelsen forårsaget af 2. Verdenskrig, den kinesiske borgerkrig og kulturrevolutionen – i hvert fald implicit, videreførte Suns vision for Kina, som derefter begyndte at udvikle sig til en moderne, industriel nation.

Med sammenbruddet af Sovjetunionen begynder Lyndon og Helga LaRouche en kampagne for Den eurasiske Landbro og opfinder navnet 'Den nye Silkevej'. Dette program, baseret på idéerne fra Henry C. Carey og det Amerikanske System, blev vedtaget af det kinesiske lederskab og genkendes i dag i af Bælte- og Vejinitiativets omsiggribende succes.

Men spørgsmålet forbliver: Vil USA blive en del af dette "Amerikanske System"-initiativ, eller vil det afvise sin egen historiske identitet og fortsætte sin underdanighed til en britisk centreret, geopolitisk ideologi, der allerede er ved at bringe verden tættere og tættere på en krig, som kun få ville overleve længe nok til at berette om? Det kapitel er stadig ikke nedskrevet – et kapitel som vi alle spiller en mulig rolle i.

Anden musikalske kulturdialog i København

København, 6. juli, 2018 Schiller Institutet –

Den Nye Silkevej og Verdenslandbroen handler ikke kun om samarbejde økonomisk udvikling, da kulturel udvikling også er en essentiel kilde til inspiration for at udvikle menneskehedens kreative potentiale.

Som opfølgning på sidste års vidunderlige koncert, afholdt Schiller Institutet, Russisk-Dansk Dialog, Det Russiske Hus og Det Kinesiske Kulturcenter i København d. 28. juni, 2018, en ny koncert for fuldt hus; 130 gæster, i Det Russiske Center for Videnskab og Kultur i København, Danmark.

Koncerten begyndte med en velkomst fra direktøren for Det Russiske Center for Videnskab og Kultur og en introduktion fra Schiller Institutets formand, Tom Gillesberg. Gillesberg talte om, hvorledes det banebrydende topmøde mellem præsident Trump og Nordkoreas Kim Jong-un har åbnet muligheden op for at alle nationer kan træde ind i et nyt samarbejdsparadigme.

Aftenens program inkluderede musik fra mange forskellige nationer. Aftenens gæstemusikere tilhørte en traditionel folkemusikgruppe fra Heilungkiang Sang- og Danseteater som bestod af fire instrumentalister som kom hele vejen fra Kina for at optræde til koncerten, hvilket var blevet arrangeret af Det Kinesiske Kulturcenter, som dertil sørgede for velmagende kinesisk mad i pausen.

Der var musikere fra både Rusland, Polen, Danmark og Sverige. Den kulturelle dialog mellem folkemusik fra Kina og Rusland og klassisk europæisk musik var inspirerende for alle – både musikere og de entusiastiske tilskuere.

Et af de særlige aspekter ved denne koncert var at flere af musikerne, udover at optræde med musik fra eget land, dertil

spillede musikstykker fra andre af de repræsenterede kulturer. Den kinesiske gruppe spillede en dansk folkevise og opførte sammen med to russiske sangere, operasangeren Valerij Likhachev og hans datter en russisk folkesang. Udover to danske stykker af henholdsvis Carl Nielsen og Høybye spillede Hedonia-Kvartetten en gavotte af den russiske komponist Sjostakovitj samt et kinesisk stykke.

De andre musiske præsentationer var:

Syv udtryksfulde kinesiske traditionelle folkestykker spillet med forskellige kinesiske fløjter, yangqin, pipa og erhu af den Nationale Folkemusikgruppe fra Heilungkiang Sang- og Danseteater.

To russiske sange opført af den russiske operasanger Valerij Likhachevs kraftfulde stemme.

To russiske sange spillet på charmerende vis af Balalajka børneorkestret The Moon is Shining.

Et bravur-klaverstykke af Rachmaninov, spillet af en 13-årig dansk-russisk ung mand.

Den vestlige klassiske musiks ophøjede skønhed blev præsenteret på glimrende vis af den polske pianist Dominik Wizjan, som spillede Chopins Andante spianato et grande polonaise brillante.

Den svenske sopran Leena Malkki sang Ritorna Vincitor fra Verdis Aida opera, Casta Diva fra Bellinis Norma, akkompagneret af Dominik Wizjan. (Malkki er også producenten og den ledende sopran i kommende udførelser af Norma, spillet i kammertonen 256Hz og dirigeret af Furtwängler-specialisten Jochun Heibertshausen).

Komedieopera blev repræsenteret med en "La ci darem la mano" duet fra Mozarts Don Giovanni af Likhachev, Malkki og Wizjan.

Schiller Instituttets Kor på syv personer sang en dansk sang af Niels W. Gade, inspireret af en dansk folkemelodi, som blev temaet til hans første symfoni – dette er et eksempel på den proces hvorved store komponister ophøjer elementer i folkemusik gennem den klassiske musiks kompositionsprincipper; og en koreansk folkesang, Arirang, den højtelskede sang for

både Syd- og Nordkoreanere, arrangeret af Werner Hartmann fra Schiller Instituttet. Tyskland.

Koncerten blev afrundet med Schiller Instituttets Kor og Malkki som sammen med publikum sang den traditionelle kanon Dona Nobis Pacem, Giv Os Fred.

Vi vil producere en video af koncerten, for at udbrede denne dialog mellem kulturer til et bredere publikum.

Programmet:

Download (PDF, Unknown)

Ny asiatisk alliance former fremtiden: Vil de tåbelige europæere blive ladet tilbage? Helga Zepp-LaRouche i Schiller Institut Internationalt Webcast, 7. juni, 2018

Momentum ligger derfor i Asien, og det er grunden til, at Schiller Instituttet insisterer på, at USA og de europæiske nationer simpelt hen bør alliere sig med de asiatiske lande for at udvikle planeten, overvinde fattigdom, få win-win-samarbejde mellem alle verdens nationer og opbygge et nyt

fællesskab, et nyt samfund, for menneskehedens fælles fremtid. Dette ligger så meget inden for rækkevidde, at, hvis blot folk kender til dette Nye Paradigme, der nu vokser meget, meget hurtigt frem, vil de omgående blive optimistiske! Det skyldes udelukkende manglende kendskab til det, der foregår i disse dele af verden, og det er årsagen til pessimisme og til, at mange mennesker ikke kan se nogen måde, hvorpå det kan ændres.

Download (PDF, Unknown)

**Med de voksende spændinger,
hold jer det store billede
for øje.**

**Helga Zepp-LaRouche i
Schiller
Institut Nyt Paradigme
Webcast**

9. maj, 2018. pdf; dansk

I betragtning af tilstanden i hele Mellemøsten, efter de destruktive krige i Irak, Syrien, Yemen, Afghanistan, er det selvfølgelig meget klart, at det eneste, der virkelig vil løse problemerne i dette område, ville være det, jeg har sagt så mange gange før: Der er brug for en forlængelse af den Nye Silkevej ind i hele dette område, fra Afghanistan til Middelhavet, fra Kaukasus til den Persiske Golf, og for at have en udviklingsplan for alle disse lande som en integreret plan. Dette ville kun kunne fungere, hvis Rusland, Kina, Indien, Iran, Egypten, USA og forhåbentlig europæiske lande, alle aftaler, at dette område må opbygges økonomisk. Den eneste måde, hvorpå man kan få fred i det område og virkelig blive terrorismen kvit, er, hvis man har et perspektiv for et håb om fremtiden.

Download (PDF, Unknown)

Assads kemiske våben: Endnu et britisk eventyr for

børn

– hvad var det, der skete i Syrien?

14. april, 2018: Will Wertz: Vi befinder os netop nu på et punkt, som den tyske skuespilforfatter Friedrich Schiller kaldte for et '*punctum saliens*', dvs. et punkt, hvor en tragedie potentielt kunne ske, hvor der, hvis der ikke træffes afgørende beslutninger, kommer en tragisk afsløring af handlingsforløbet. Der står vi lige nu. Som folk ved, så annoncerede præsident Trump i går aftes bombningen af Syrien, som blev gennemført i løbet af aftenen eller rettere om morgenen, syrisk tid. Dette truer med at abortere hele fredsproceselementet i Syrien. Det er en overtrædelse af FN's charter, af folkeretten og truer med at komme fuldstændig ud af kontrol under visse omstændigheder ...

Interview: Der var ikke noget kemisk angreb i Syrien: Sandheden om Syrien og Trump

Jeg er Will Wertz fra LaRouche Political Action Committee, og vi interviewer i dag senator fra Virginia Richard Black, der er pensioneret oberst i den amerikanske hær; han var ligeledes chef for JAG (Judge Advocate General's Corps, United States

Army) afdeling for kriminalitet i Pentagon. Han har ekstraordinær stor erfaring især med Syrien, som han har besøgt flere gange. Formålet med interviewet er at få senator Blacks synspunkter om den aktuelle krise omkring beskyldningerne om et angreb med kemiske våben i det østlige Ghouta i byen Douma, Syrien.

Video, engelsk.

Erklæring fra LaRouchePAC: NU ER DET NOK! Ring til Kongressen og din senator og sig til dem, at de skal lukke Robert Mueller ned; STOP BRITERNES FREMSTØD FOR KRIG

9. april, 2018 – Vi, De forenede Stater, står over for at lancere et angreb mod Syrien, med de russiske styrker, der er til stede dér, baseret på perfide, britiske løgne; baseret på det, der kunne vise sig at være historiens endegyldige og sorteste efterretningssvindel, den, der gjorde det af med den menneskelige race. Samtidig blev præsident Trumps personlige advokats kontor i dag, 9. april, 2018, udsat for et raid, baseret på en henvisning fra den særlige anklager Robert Mueller. Spørgsmålet skulle angiveligt dreje sig om beskyldninger i forbindelse med, at præsidenten skulle have

haft en årelang affære med den løgnagtige og afskyelige pornostjerne, Stormy Daniels. Dette anses af Mueller og vores korrupte FBI for at være så alvorligt, at det Sjette Tillæg til USA's Forfatning også blot kan kastes til side. Disse to uhyrlige begivenheder er fuldstændig relateret. Med mindre I nu rejser jer sammen med os for at stoppe det, er dette land i alvorlig, alvorlig fare. Det kategoriske forsøg på at afpresse denne præsident ind i den krig, han blev valgt til at stoppe, er nu blevet optrappet ud over enhver forstand.

I 2016 stemte millioner af amerikanere for Donald Trump, fordi han sagde, han ville afslutte unyttige, evindelige krige på vegne af et intellektuelt dødt og finansielt bankerot, angloamerikansk system, dette imperium, der går tilbage til tiden umiddelbart efter Anden Verdenskrig. Dette system, centreret omkring Wall Street og City of London, har snydt og bedraget sig til verdens værdier og ødelagt den engang storslåede amerikanske nationaløkonomi, en kendsgerning, der blev fuldstændig indlysende for tænkende mennesker, da systemet krakkede i 2008. Donald Trump søgte bedre relationer med Kina, der nu vokser frem som verdens mægtigste økonomi, samt med Putins Rusland. Trump faste beslutning om at etablere anstændige relationer med Rusland og Kina, og udelukkende kun denne faste beslutning, igangsatte det djævelske kup mod præsidenten, under anførelse af briterne og de mange nyttige idioter blandt vores elite, der er i trældom for briterne.

Dette kup, hvis manifestationer var det falske »beskidte dossier« om Donald Trump, forfattet af MI6's Christopher Steele og betalt af Hillary Clinton, sang på sidste vers, da Storbritannien indledte sin nuværende offensiv. Senatorerne Charles Grassley og Lindsay Graham havde henvist Christopher Steele til USA's Justitsministerium, til retsforfølgelse for kriminelle handlinger, og patrioter i Kongressen forfulgte en reel bestræbelse på at identificere og retsforfølge dem, der er ansvarlige for kuppet mod vores præsident. Så, den 4. marts, 2018, blev en russisk spion, der spionerede for

Storbritannien, Sergei Skripal, samt hans datter, angiveligt forgiftet i Salisbury, England. Skripal færdes i de samme britiske spionkredse, som Christopher Steele er knyttet til. Premierminister Theresa May proklamerede omgående for hele verden, at Rusland stod bag angrebet, men har aldrig nogensinde fremlagt noget som helst bevis for nogen af sine krigsgale erklæringer. Præsident Trump blev af sine forræderiske rådgivere, inklusive H.R. McMaster, der i hele sin militære karriere var en fange af Storbritanniens Internationale Institut for Strategiske Affærer, hastigt puffet til at støtte Storbritanniens totalt ubegrundede påstande. Budskabet til præsidenten fra vore forrædere er klart: gå med i vores march mod krig og måske; måske, vil vi slække på kuppet.

Sluttelig nægtede Storbritanniens egne eksperter i kemiske våben i Porton Down at sige, at det kemiske stof, der blev brugt mod Skripal og hans datter, var fremstillet i Rusland, på trods af Theresa Mays og hendes vanvittige udenrigsminister Boris Johnsons påstande, uden beviser. Åbenlys tvivl var allerede blevet udtalt af flere europæiske lande, som afholdt sig fra at gå med i dette Storbritanniens opråb til krig. Blandt de kendsgerninger, der står til overvejelse: Den dødbringende nervegift, som Theresa May beskriver, ville omgående have dræbt Skripal og hans datter. Alligevel er de begge i live og ikke længere i kritisk tilstand. Redegørelser for, hvor giften blev givet, har varieret; den seneste lyder, at det blev smurt ud på hoveddøren til Skripals hjem. Alligevel lykkedes det på en eller anden måde for Skripal at forlade huset et par timer og spadsere rundt i landsbyen, spise og drikke på restauranter, indtil han pludselig blev syg. Formlen for den angiveligt anvendte gift var blevet offentliggjort vidt og bredt af dens russiske opfinder, en dissident, der nu bor i USA. Med dette svindelnummer, der nu er i færd med at falde fra hinanden, får vi at vide, at Skripal og hans datter, samt alle tilgængelige beviser, er i færd med at 'blive forsvundet'. Ifølge britisk presse vil

Skripal og hans datter komme ind i et vidnebeskyttelsesprogram fra CIA. Deres hus, og alle påståede lokaliteter, der er involveret i dette svindelnummer, bliver nu bulldozet ned og ødelagt. Ingen mulighed for en reel efterforskning af dette svindelnummer må lades åben.

På trods af, at Donald Trump udtalte støtte til Theresa May, søgte han stadig at honorere sit løfte til det amerikanske folk. Han lykønskede Putin med valgsejren og inviterede ham til et snarligt møde i Det Hvide Hus til forhandlinger og nævnte det eskalerende og farlige våbenkapløb mellem USA og Rusland. Briterne og deres amerikanske venner gik, som respons hertil, amok. Man måtte lade en hammer falde på denne præsident, der nu oven i købet talte om at trække amerikanske styrker ud af Syrien og genopbygge USA.

Ind på scenen kommer så endnu et af briterne opfundet forgiftnings-svindelnummer, nu i Syrien, hvor russere, iranere og syrere ikke alene assisterede i besejringen af Isis, men nu var i færd med at feje de sidste tilbageværende jihadistiske grupper, såsom Jaish al-Islam, en omdøbt, salafistisk jihadistisk gruppe, der kontrolleres af saudierne, samt al-Nusra-front, eller al-Qaeda. De endegyldige militære operationer, som konsoliderede sejren, er i løbet af de seneste dage blev afsluttet i Gouta, en forstad til Damaskus. Og efter således at have opnået sejr, lancerede Assad – sådan lyder den narrative, som vore krigsmagere til medier vil have os til at tro på – et angreb med kemiske våben for at fejre denne sejr, vel vidende, at han således ville udløse helvede over sig selv fra Vesten.

Fotos af døende børn, som præsident Trump reagerede så følelsesmæssigt på for et år siden, da han lancerede missilangreb mod Syrien, er atter blevet præsenteret for ham. Der er al mulig grund til at tro, de er falske. Rusland og Syrien havde netop advaret om et sådant angreb under falsk flag, og som ville involvere kloringas, i over en måned, hvor de kom nærmere til den endelige sejr i Gouta. Den eneste

information, der hævder, at et sådant angreb fandt sted, kommer fra De Hvide Hjelme, en nødhjælpsorganisation grundlagt af briterne, og som er involveret i at være involveret militært med al-Qaeda og er dybt involveret i tidligere svindelnumre omkring Assads angivelige anvendelse af kemiske våben. Sy Hersh dokumenterede denne historie fuldt og helt i London Review of Books, med hensyn til de falske nyheder om, at Assad brugte saringas i august, 2013. <https://www.lrb.co.uk/v36/n08/seymour-m-hersh/the-red-line-and-the-rat-line>

MIT's Ted Postal og andre har vist, at det angivelige angreb med saringas, som præsident Trump responderede på med militære midler for et år siden, ligeledes var et britisk svindelnummer. Se Robert Parry, <https://consortiumnews.com/2017/09/07/a-new-hole-in-syria-sarin-certainty/>

og James Carden, <https://www.thenation.com/article/the-chemical-weapons-attack-in-syria-is-there-a-place-for-skepticism/>.

De Hvide Hjelme finansieres i fællesskab af britiske og amerikanske efterretningselementer, der er dedikeret til regimeskifte i Syrien. De har modtaget millioner og atter millioner af dollar til dette formål. De udgør afgørende komponenter i den interventionistiske udenrigspolitik for regimeskifte, som Donald Trump blev valgt til at udrydde.

I 2013, da Obama truede med krig mod Rusland over Syrien, intervenserede det amerikanske folk, løftede taget på Kongressen og stoppede det. Det er, hvad vi nu igen har brug for. Rusland ser, at der fra briterne og deres naive tåber i USA kommer en ubønhørlig offensiv for informationskrig. De ser dette, korrekt, som de første skridt mod krig. Vi må vende dette, med omgående start nu. Ring til din repræsentant i Kongressen eller din senator og sig til dem, at de skal stoppe dette fremstød for krig og lukke Robert Mueller ned, nu.

Omstillingsbordet på Capitol Hill har nummer 202-224-3121.

Foto: Den amerikanske præsident Donald J. Trump, vicepræsident Michael R. Pence og deres hustruer byder tidligere præsident Barack Obama farvel under afskedsceremonien efter den 58. præsidentielle indsættelse i Washington, D.C., 20. jan., 2017. (DoD photo)

EIR: Man det britiske kup i jorden: Muellers anklageskrifter mod russiske sociale medietrolde platter det amerikanske folk

Som vi gentagne gange har vist, så er den strategiske sammenhæng for kuppet mod Trump en fuldt optrappet bestræbelse på at bevare den anglo-amerikanske orden imod det, der opfattes som Kinas fremvoksende magt, som nu er allieret med Rusland. Kina har kontinuerligt og konsekvent inviteret USA til at gå med i dets Bælte & Vej Initiativ, det største infrastrukturprojekt, man nogen sinde har påtaget sig i historien. Præsident Trumps fornuftige fremgangsmåde over for både Rusland og Kina ses som en eksistentiel trussel mod det fortsatte anglo-amerikanske partnerskab, der har domineret verden, siden Franklin D. Roosevelts død.

Download (PDF, Unknown)

LaRouche PAC's intervention i Valg 2018 – kampagnen for at vinde fremtiden

9. jan., 2018 – LaRouche PAC har udgivet følgende **erklæring i dag, til massedistribution**:

Vores fremtid vil blive bestemt af valgene i 2018. Ingen af de to partier har et program for på fundamental vis at føre nationen fremefter, og da slet ikke for blot at sikre vores overlevelse på kort sigt. LaRouche PAC fremlægger den følgende politiske platform, og vi annoncerer hermed, at vi vil gennemføre en økonomisk uafhængig kampagne for at få det til at ske. Vi vil føre kampagne ud fra dette program og støtte eller være imod kandidater, baseret på, om de vil føre kampagne for disse ideer. Vi søger at skabe store blokke af vælgere i afgørende kongresdistrikter til at slutte sig til os.

Begge partier kontrolleres af Wall Street. Begge partier er tilhængere af imperiesystemet efter Anden Verdenskrig for relationerne mellem nationer, et system, der har frembragt evindelige krige og folkemord og nu, en farlig, ny kold krig. Demokraterne har til hensigt at bruge disse midtvejsvalg til at stille præsidenten for en rigsret (impeachment). Republikanerne er fanatiske tilhængere af økonomiske aksiomer, der vil ødelægge Trumps præsidentskab, samtidig med, at de nominelt støtter præsidenten.

Vort program har to flanker. Afslut kuppet imod præsidenten og retsforfølg de ansvarlige. Gennemfør LaRouches Fire Love for

USA's økonomiske genrejsning, og slut USA til Kinas store Bælte & Vej Initiativ for økonomisk udvikling.

Dette vil skabe millioner af produktive jobs, her og internationalt, samtidig med, at det også vil skabe en særdeles fundamental og bydende nødvendig forandring i de strategiske relationer. Under LaRouche-programmet vil nationer samarbejde omkring store projekter, der fremmer menneskeheden fælles mål, snarere end at konfrontere hinanden som geopolitiske modstandere i hybridkrige, hvor selve menneskeheden konstant står og vipper på randen af termonuklear udslettelse.

Her er LaRouches Fire Love. De er ikke adskilte planker. Hver og én af disse love må forstås og gennemføres sammen.

- Genindfør Franklin Roosevelts Glass/Steagall-lov, og gør det nu, forud for det umiddelbart overhængende kollaps af finansboblen, som Wall Street har opbygget i kølvandet på 2008.
- Vend tilbage til et system for et topstyret, nationalt (statsligt) banksystem, der skaber den nødvendige kredit til at sætte vores infrastruktur på en fuldstændig moderne platform. Modellerne for et sådant program findes allerede i form af Hamiltons Nationalbank for USA, Lincolns system med 'greenback'-dollaren og Franklin Roosevelts Reconstruction Finance Corporation (kreditanstalt for genopbygning).
- Brug det statslige kreditsystem til at skabe en trend for højproduktivitet i forbedringer af beskæftigelsen, med den ledsagende hensigt at øge den fysisk-økonomiske produktivitet og levestandarden for individer og husstande i USA. Fremskridt er afhængigt af at opbygge en moderne, national infrastruktur og en kulturel platform, der er befordrende for at nære menneskelig kreativitet.
- Skab en fusionskraftbaseret økonomi og dediker atter nationen til udforskning af rummet. Fusionskraft

repræsenterer et kvalitativt spring i befolkningens potentielle, produktive evne og vil blive energikilden til en forberedt udforskning af rummet. Fundamentale videnskabelige fremskridt er hjørnesteinen i al økonomisk fremskridt.

Hensigten med disse love, taget sammen, er at skabe en afgørende nødvendig, ny, menneskelig renæssance.

LPAC-interview med VIPS' Ray McGovern.

LPAC-video 28. juli 2017

Uddrag af Jason Ross' interview med Ray McGovern, medstifter af Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS):

VIPS afsluttede deres memo med at spørge, hvem er Guccifer 2.0? De siger, »Vi bør måske spørge FBI«. Så jeg spurgte Ray McGovern, »Hvorfor bør vi måske spørge FBI?«

McGovern: Efter det blev afsløret, at DNC var blevet, om jeg så må sige, 'hacket', ville det, der normalt ville ske, med mindre jeg skulle tage meget fejl, være, at FBI ville blive indbudt til at se på det og finde ud af, hvem, der gjorde det. Eller DNC ville sige, »Vil I ikke nok komme og se, hvem der gjorde dette?« Men ved I hvad? Ingen af dem syntes at være særligt interesserede i at se på det. Så, med al respekt – og vi skylder faktisk ikke meget respekt – James Comey er skyldig i embedsmisbrug, og ikke blot embedsmisbrug. Folk skriger, at dette er en krigshandling, og han læner sig tilbage og siger, »Jeg ønsker ikke at sende mine teknikere ind her?« Hvorfor? Ja, jeg kan fortælle jer, hvorfor. Det ser for mig ud, som om,

at, når man er efterretningsanalytiker, så har man tendens til at forbinde punkter; det er, hvad vi kalder en analytiker af alle kilder. Man ser ikke kun på de tekniske detaljer, de kriminaltekniske data, vi nu har, men også på, hvad der sker udenfor; hvad man finder ud af gennem aviserne. Og derfra ved vi, at CIA, med hjælp fra NSA, havde udviklet – det tog dem 15 år – en utrolig evne.

Ross: Denne evne, McGovern henviser til, er det, WikiLeaks afslørede i marts, med Vault 7-programmet. Ét aspekt af dette program hed Marble Framework; noget, CIA udviklede, og som gjorde det muligt at sløre kilden til cyber-angreb. Med andre ord, så havde CIA brugt en enorm indsats – hr. McGovern skønner det til milliarder af dollars, der blev brugt – til at udvikle evnen til at udføre hack, og dernæst at kunne tilskrive dem til andre nationer, til andre aktører. Han siger, at dette Marble Framework gjorde det muligt for CIA med overlæg at plante falske beviser for russisk involvering. De havde tekst med kyrilliske bogstaver, der kunne indsættes; med andre ord, så var det muligt at få det til at se ud, som om angriberne kom fra Rusland. Spørgsmålet er så, er dette blevet efterforsket? Har Trump med sine efterretningstjenester diskuteret en efterforskning for at finde ud af, om denne type evner blev brugt? Hr. McGovern siger, at det er blevet afsløret, at de blev brugt i 2016. Var det dette, de blev brugt til? *Det* ville en efterforskning kunne vise.

Dette rejser også spørgsmålet: Hvorfor denne fjendtlighed imod Rusland? Er dette en kynisk kampagneplan fra Demokraterne for at komme sig over et valg, som de tabte, og forsøge at afsætte Trump og forsøge at få magten i landet tilbage? Eller hvad andet er der i spil her? Hvorfor blev denne lov om sanktioner vedtaget så enstemmigt, med kun tre kongresmedlemmer (i Huset), der stemte imod, og kun to senatorer? Vi spurgte Ray McGovern, hvad han mente om dette:

McGovern: Det kommer mest fra Demokraterne, sært nok. Og det var oprindeligt, som jeg før forsøgte at forklare, et forsøg

på at sværte russerne for at hjælpe Hillary til at blive valgt. Da hun så ikke blev valgt; »Hovsa! Vi kan stadig bruge dette her.« Hvordan kan vi bruge det? Til at vise, at Hillary ikke tabte valget; det kunne ikke skyldes, at hun ikke var en særlig god kandidat, eller at ingen stolede på hende. »Det er russerne!« Så nu tror de fleste amerikanere – ifølge opinionsundersøgelserne – at denne her fyr, Trump, som vi nu har som præsident, er der, fordi Vladimir Putin hjalp ham med at blive valgt. Det er dårligt! Det er virkelig dårligt.

Hvad er så målet nu? Jamen, målet er ikke alene at gøre Trump illegitim, men også at blive ved at fyre op under spændingerne med Rusland, så der ikke kan komme en reel detente; så vi kan sværte russerne og sige, »Se så dér!«

Ross: Det andet mål, eller den anden begivenhed, der forårsagede hele dette Ruslands-hysteri, var det, der skete i Ukraine; hvor et kup i 2014 væltede den valgte præsident af Ukraine og installerede en ny regering. USA's involvering i dette kup var helt åbenlys; det var klart som dagen. De af os, der så med, så på YouTube videoerne, der dækkede audio-optagelserne af amerikanske regeringsfolk, der planlagde, hvordan den nye, ukrainske regering skulle se ud. Victoria Nuland var involveret i at være med til at etablere en ny regering i Ukraine. Som resultat af hele denne udvikling kom Krims gentilslutning til Rusland. Dette er blevet brugt til at sige, »Vi får aldrig fred med Rusland, før Rusland giver Krim tilbage til Ukraine« – hvilket med sikkerhed aldrig vil ske – »sanktionerne vil fortsætte. Rusland er alles fjende.«

Med dette in mente, at det var USA's indblanding i Ukraine, der skabte betingelserne for destabilisering i den østlige del af Ukraine, som sluttelig førte til Krims gentilslutning til Rusland, kan vi stille os selv spørgsmålet, »Hvad vej går dette, hvis denne udvikling ikke stoppes?« Her er, hvad hr. McGovern havde at sige om det:

McGovern: Læg alt dette sammen, og man får en syntetisk; en

slags kunstig konstruktion af Vladimir Putin som selveste Djævelen. Hele pressen foretager denne 'meme' (indforstået information), og alle går med på det – især Demokraterne – og det er det mest besynderlige, jeg nogen sinde har set. Her har vi Donald Trump. Han vil gerne tale med Putin; og hvad sker der? De får en aftale om våbenstilstand (i Syrien). Det er ikke det hele, men en lille del af Syrien. Bliver det rapporteret i pressen? Nej, måske på en side inde i avisen.

Ross: De siger, det er at bøje sig for russerne.

McGovern: Så, hvis nogen af os har interesse i at stoppe blodbadet i Syrien, hvilket vi burde gøre; vi burde applaudere Trump for enhver anden indsats for at arbejde sammen med de andre styrker i spil. Ikke alene russerne, men også syrerne, tyrkerne og iranerne. Hvis vi ikke har et fælles mål imod ISIS, hvem har vi så et fælles mål imod?

Så al denne bagtalelse – og det, som nu bliver interessant; Trump besluttede i denne uge, at der ikke kommer mere støtte, ikke flere våben og penge til de såkaldte »moderate« oprørere. De oprørere, som USA har støttet i Syrien. Det er stort! Det er CIA's pose; det er milliarder af dollar, der er investeret i det. Hvad vil der ske? Jamen, Trump er nu gået op imod CIA i dette spørgsmål. Og jeg genkalder nu, at ingen har arbejdet i Washington længere end senator Chuck Schumer, højest-rangerende Demokrat i Senatet. Han gav et interview til Rachel Maddow –

Rachel Maddow: Han tager disse skud og modsætningsforhold –

Chuck Schumer: Jeps.

Maddow: – som håner efterretningstjenesterne.

Schumer: Lad mig fortælle dig, at, hvis man går op imod efterretningssamfundet, så har de hundrede og sytten måder, hvorpå de kan hævne sig på dig.

McGovern: Rachel Maddow siger, »Åh, vi skal pause.« (McGovern) Giv mig mikrofonen! Hvis det var dig, ville du så ikke sige, »Siger du, at USA's præsident bør frygte efterretningssamfundet?« Det er selvfølgelig, hvad han sagde. Hvorfor refererer jeg til dette? Juryen er ude. Han er gået lidt op imod dem. Om han gør det mht. det russiske hack, ved jeg ikke. Måske er [CIA-direktør Mike] Pompeo bange for at spørge disse fyre; eller bange for at spørge ... Men, hvis han er bange, vil han så følge sin forgængers eksempel? For, Obama var dødsens ræd for John Brennan; det er derfor, han forsvarede ham, da Brennan hackede ind i Senatets computere. Det er derfor, han forsøgte at forhindre offentliggørelsen af memoet fra Senatet om CIA-tortur; for det viste, at Brennan og de andre havde løjet gennem tænderne om effektiviteten af torturteknikker. Så Obama forsvarede i høj grad sig selv, eller forsvarede dem, for sluttelig at forsvare sig. Om Schumer har ret, får vi sandsynligvis at se, snarere før end siden.

Ross: Vi finder ud af det snarere før end siden, baseret på, hvordan præsidenten, og hvordan det amerikanske folk, responderer til dette pres. Prøv lige et minut at tænke: Hvad ville det betyde, hvis Trump blev smidt ud af embedet baseret på noget, vi ved er en fabrikering, en løgn, skabt af efterretningstjenesterne? En løgn, der siger, Vladimir Putin anbragte ham i embedet? Hvis USA's præsident kan fjernes fra embedet, baseret på nonsens, skabt af efterretningstjenesterne, har vi så en valgt regering i USA? Jeg tror, det er det spørgsmål, som vi må rejse, som en hastesag, ved at få de eksplosive nyheder om dette memo ud, som kommer fra Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS).

Lyndon LaRouche: »Sand patriotisme: At forsvare universets lov og evnen til fornuft.« LPAC kortvideo

For at kunne håndtere den form for krise, vi konfronteres med, må vi søge i os selv og i os selv finde en værdi, der er så dyrebar, at, hvis vi brugte vort liv på at forsvare denne værdi, ville vi herved have vundet vort liv, fordi vi ville have vundet formålet med vor dødelige eksistens.

»Hvis vi vedtog den holdning, som USA havde under Kennedys rumprogram; faktisk Eisenhower/Kennedy-rumprogrammet, fra ca. 1958, det såkaldte 'Sputnik'-program, og frem til 1965, kombineret med en politik for investerings-skattecredit for passende investering, sammen med et program for videnskabsberigelse i vore skoler og lignende ting, som vi gjorde dengang; intet andet end dette, så kan jeg forsikre jer for, at, med en viden om, hvad der er vigtigt at arbejde på inden for videnskab, inden for teknologi; med en viden om de projekter, der er den bedste måde at udtrykke disse teknologiske forbedringer på, så garanterer jeg jer, at, hvis mennesker på denne planet havde den politiske vilje til at gøre dette, ville vi øge den potentielle befolkningstæthed på denne planet, og forbedre levestandarden med så meget som 40 gange så meget som i dag, hen over de næste tre generationer med faktor 10. Vi kunne ved slutningen af dette århundrede ... i løbet af to generationer, opretholde et potentielt befolkningstal i størrelsesordenen 100 milliarder mennesker – med større lethed, meget bedre ernæret, langt tryggere, mere frie, meget mindre overfyldt end i dag, fordi vi brugte jorden på en mere intelligent måde.

Der findes to slags 'naturlig lov', eller to aspekter af

naturlig lov. Den første er universets love, og den mand, eller lad os sige, hvis et kongresmedlem skulle finde på at ophæve tyngdeloven, for nu at bruge et billede, ville det så ophæve tyngdeloven? Det ville det ikke. Så hver gang personer, fordi de har stor, politisk magt, siger, at de trodser det, der i realiteten er en lov i det fysiske univers, en lov i naturen, naturlig lov, og de, på grund af deres magt, får andre til at støtte denne modstand, hvad sker der så med nationer, der trodser naturen? De bliver knust, ødelagt. Deres bekæmpelse af naturlig lov bliver redskabet for deres ødelæggelse. Hvis man støtter politikere, der bedriver en sådan trods af naturlig lov, hvad bringer man så over én selv, og ens nation? Man bliver en medskyldig, man håndhæver denne ødelæggelse, man fremkalder ødelæggelsen af ens nation, ens familie, alting.

For at kunne håndtere den form for krise, vi konfronteres med, må vi søge i os selv og i os selv finde en værdi, der er så dyrebar, at, hvis vi brugte vort liv på at forsvare denne værdi, ville vi herved have vundet vort liv, fordi vi ville have vundet formålet med vor dødelige eksistens. Det er, hvad en soldat burde have i kampen, mod, ikke patriotisme, men dét; ikke patriotisme som et abstrakt flag; ikke patriotisme som et racistisk begreb; ikke patriotisme i nogen af disse andre, symbolske betydninger; men patriotisme i den betydning, som vi burde have i USA, men som vi stort set er fremmedgjorte overfor. At vide, hvad Ben[jamin] Franklin repræsenterede; et system af repræsentativt selvstyre under naturlig lov, og under loven, der styres af naturlig lov. At forestille sig rædslen ved engang at have kendt et sådant selvstyre; at forestille sig at leve under slaveri, der ikke alene er en materiel undertrykkelse, men ødelæggelse af selve ens børns sjæl. Og på os ligger såedes, og jeg vil respondere til denne udfordring, det moralske ansvar for hundreder af milliarder af sjæle, der, hvis tingene var passende, burde blive født i fremtiden.

Det ansvar påhviler os, at se tilbage til de martyrer, der gav os regeringsinstitutioner, i hvilke sandhed, og således frihed, fik samfundsmæssig status. Der findes ikke frihed uden sandhed, og der findes ikke sandhed uden frihed. Rettigheden hos en person, der ledes af de rette principper, til at komme frem til en mening, der bygger på fornuft – ikke en tilfældig mening, men baseret på en omhyggelig anvendelse af fornuft; og denne persons rettighed til at stå frem og sige, 'Dette er, hvad jeg mener, med mindre jeg bliver overbevist om det modsatte gennem fornuft'. Det er frihed. Om så hele samfundet er uenig med én, hvad så? Så længe, man ledes af fornuft, og så længe, man underkaster sig korrektion af ens opfattelse gennem fornuft, det er retten til at fremføre en mening i modstrid med flertallet i samfundet omkring én; det er frihed. Et demokratisk samfund, som 'Projekt Demokrati' i Kongressen definerer det i dag, er den mest forfærdelige vederstyggelighed, man kan forestille sig, og imod hvilket de, der grundlagde USA, advarede. 'Demokrati' er det værste af alle onder, den værste af alle tyranner, fordi der ikke findes en værre tyran end i den irrationelle flok, en lynch-flok; demokrati, som de definerer det, er et demokrati, der består af en lynch-flok – pas på med ikke at have den forkerte hudfarve, eller den forkerte mening – og under hvilket personen ikke har nogen rettighed, undtagen retten til at være enig med det, der fremstår som flertallet af den herskende mening. Og, hvis flokken skifter mening, så river man sit tøj af og tager det tøj på, den tager på, og så fremdeles. Et samfund af modeluner og vanvid, uden noget moralsk formål, nogen moralsk karakter og evne til fornuft. Forsvaret af personen, der ønsker at udøve fornuft, der ønsker at blive styret af naturlig lov og fornuft, er samfundets helligste pligt – forsvaret og omsorgen for sådanne personer. Og et samfund, der ikke opfylder denne mission, er ikke levedygtigt. En regeringsform, der ikke tjener dette formål, er ikke levedygtig, fordi den ikke beskytter den mest dyrebare del af det menneskelige samfund – udviklingen af fornuftsevnen i den enkelte person; det, der gør os til virkelige mennesker; det,

der gør vores individuelle liv helligt.

Og det er, hvad der står på spil.»

Offentliggjort den 5. jul. 2017

☒ *Ovenstående er et klip fra LaRouches hovedtale på en 1988-konference »Mad for Fred«, som en fejring af den forestående Schiller Institut-konference denne fredag (7. juli, 2017), der ligeledes har titlen, »Mad for Fred: Det nye navn for fred er økonomisk udvikling«. Hr. LaRouche talte for flere end 400 landbrugsledere om potentialet for at anvende det Amerikanske Systems økonomiske metoder for at opretholde 100 milliarder mennesker om tre generationer, og den nødvendige, kulturelle opgradering for at udvikle vore borgeres kreativitet for at opnå dette mål.*

Se hele hovedtalen her: <https://youtu.be/UjYMNMSpZ3s>

BÆLT & VEJ-INITIATIVET: VORT ÅRHUNDREDES AFGØRENDE PROJEKT

EIR-video, 9. maj, 2017:

Helga Zepp-LaRouche: 'Hvis vi kan overbevise præsident Trump om at tage imod tilbuddet om at gå sammen med Kina og de andre nationer omkring den Nye Silkevej, så kan han blive en af de største præsidenter i USA's historie.' Dette initiativ, Bælt & Vej-initiativet, blev officielt lanceret af Kina i 2013. Det er en politik for gensidigt fordelagtig infrastrukturkonnektivitet, for fælles udviklingsprogrammer. Foreløbig omfatter programmerne og de igangværende arbejder

flere end 60 nationer og berører flere end 4 milliard mennesker – flertallet af menneskeheden – og med planer om infrastrukturinvesteringer til \$20 billion. Dette er et enormt projekt. Disse programmer har potentialet til at fjerne fattigdom på planeten inden for én generation; fuldstændigt og totalt at fjerne lokal fattigdom overalt.

Jason Ross:

»Det ville være den største fejltagelse nogensinde, hvis USA ikke benyttede sig af Bælt & Vej Forum, der finder sted i Beijing, Kina, om en uge (14.-15. maj) – den største fejltagelse nogensinde. Denne begivenhed vil samle repræsentanter fra over 100 nationer, inkl. den direkte deltagelse af næsten 30 statsoverhoveder, og man vil diskutere vor generations største projekt: Bælt & Vej-initiativet.

Foreløbig er der ingen meddelelse om, eller noget, der peger på, at præsident Trump eller andre repræsentanter for USA vil deltage, men:

(Helga Zepp-LaRouche)

'Hvis vi kan overbevise præsident Trump om at tage imod tilbuddet om at gå sammen med Kina og de andre nationer omkring den Nye Silkevej, så kan han blive en af de største præsidenter i USA's historie.'

Dette initiativ, Bælt & Vej-initiativet, blev officielt lanceret af Kina i 2013. Det er en politik for gensidigt fordelagtig infrastruktur-konnektivitet, for fælles udviklingsprogrammer. Foreløbig omfatter programmerne og de igangværende arbejder flere end 60 nationer og berører flere end 4 milliard mennesker – flertallet af menneskeheden – og med planer om infrastrukturinvesteringer til \$20 billion. Det udgør 2 til 3 gange den investering, det ville kræve totalt at genoplive den amerikanske infrastruktur. Det udgør 20 gange de \$1 billion, som Trump foreløbig har krævet. Dette er et enormt projekt. Disse programmer har potentialet til at fjerne

fattigdom på planeten inden for én generation; fuldstændigt og totalt at fjerne lokal fattigdom overalt. I løbet af de seneste par årtier har Kina allerede undergået en fænomenal udvikling,

(udenrigsminister Rex Tillerson)

'Kina begyndte virkelig at føle sig entusiastisk på det tidspunkt, og med rette, de har opnået meget; de har flyttet 500 millioner kinesere væk fra fattigdom og ind middelklassestatus.'

(præsident Trump)

'Og jeg havde et langt møde med Kinas præsident i Florida, og vi havde lange, lange diskussioner, i mange, mange timer. Han er en god mand.'

Kina springer fremad med sin egen udvikling og arbejder sammen med sine naboer gennem kinesiske investeringer, gennem staten, gennem foretagender, og gennem ny finansiering gennem institutioner som Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), Den Nye Udviklingsbank (BRICS-banken) og Silkevejsfonden, som alle er mekanismer, der er skabt efter 2013; og store projekter i enorm skala er nu mulige.

(Richard Trifan)

'Dette er et historisk projekt, som I alle ved; det er sandsynligvis den største, globale præstation, der er analog med vores ekspansion ud i rummet og til Månen og andre planeter. Det er sandsynligvis det mest omfattende initiativ, som mange nationer vil samarbejde omkring.'

Lad os foretage en rundtur. Med udgangspunkt i Asien er der seks udviklingskorridorer, som Kina har foreslået, for veje, jernbaner, vandveje, elektricitet, kommunikation, sammen med blød kommunikation, såsom uddannelse, fælles toldsatser og kulturelle udvekslinger. Disse korridorer er i øjeblikket

under opførelse i varierende grader. Lad os f. eks. se på den økonomiske Kina-Pakistan-korridor: den er i øjeblikket under massiv opbygning; den vil bringe 10 gigawatt elektricitet til Pakistan – det rækker til millioner af mennesker, 10 millioner eller mere – en ny havn i Gwadar (ud til Oman Golfen), med hundrede tusinder af jobs undervejs, blot for dette ene byggeprojekt, og generelt mere udenlandsk investering i Pakistan, end denne nation samlet set har fået i de sidste par årtier.

Lad os se på havet: Det 21. Århundredes Maritime Silkevej, som bl.a. omfatter at udgrave en kanal gennem Kra-landtangen i Thailand. Dette er et enormt og nødvendigt projekt for at aflaste det overtrafikerede Malaccastræde, og for at bringe økonomiske muligheder til Thailand og Sydøstasien generelt. Denne idé, der har været foreslået i årtier, har nu en reel mulighed for at blive bygget inden for det nuværende årti.

Den Eurasiske Landbro, der når til Europa, transporterer stadigt voksende mængder af jernbanegods, med togafgange for godstog mod vest, der dagligt ankommer i Europa og vender tilbage til Kina med europæiske varer.

Hvis vi ser på Afrika, så har vi for nylig set åbningen af Addis Abeba-Djibouti jernbanen som blot et enkelt eksempel på den meget påtrængende nødvendige udvikling, som nu er mulig; som nu finder sted i Afrika, hvor investering i infrastruktur og industri og landbrug nu når nye højder, det meste af det fra Kina.

Hvis vi bevæger os mod øst, krydser vi Beringstrædet og bevæger os fra Asien og ind i Nordamerika, fra Rusland til Alaska. En rute over land, der muliggøres af denne Beringstrædeforbindelse, vil være hurtigere end transport med skib, og gør det muligt at udvikle området langs ruten. Det Arktiske Område har enorme resurser, der i øjeblikket er næsten fuldstændigt utilgængelige. Byggeriet af den nødvendige infrastruktur og selveste Beringstrædeforbindelsen vil være en

storstilet infrastrukturpræstation. Dernæst vil et genopbygget, amerikansk infrastrukturfundament, et netværk af jernbaner, veje, en platform med ny, højdensitetskraftværker, kernekraft; havne, sluser, dæmninger; skoler og andre offentlige bygninger og offentlige værker, gøre det muligt for USA at opnå et nyt produktivitetsniveau, og have mere at bidrage med til verdenssamfundet og få fordel af verdenssamfundet.

Hvis vi nu bevæger os sydpå, så er der p.t. ingen transportmuligheder over land fra Nord- til Sydamerika. Man kan ikke køre til Sydamerika – det er ikke muligt. Der er en afbrydelse, kendt som Darien Gap. Når vi endelig får bygget denne forbindelse på blot nogle få dusin mil, vil vi endelig forbinde de amerikanske kontinenter som helhed. I Mellemamerika er ny finansiering, også fra Kina, ligeledes i færd med at muliggøre en sekundær Panamakanal, kunne man sige, med igangværende byggeri og forberedelse i Nicaragua.

I Sydamerika er en bi-oceanisk korridor, der strækker sig fra Peru til Brasilien, fra Stillehavet til Atlanterhavet via Bolivia, på planlægningsstadiet.

Så stor en del af verden arbejder i øjeblikket sammen, med fælles udvikling og en fælles fremtid med fremgang, værdighed og videnskabelige præstationer som mål. Vil USA tilslutte sig? Vi er blevet inviteret med åbne arme:

(Meifang Zhang)

'Sidst, men ikke mindst, vil jeg gerne citere Xi for at sige, at Kina byder USA velkommen til at deltage i samarbejdet inden for rammerne af Bælt & Vej-initiativet ... Begge lande bør virkelig gribe disse muligheder.'

Lad os tage imod denne invitation. Om et hundrede år vil USA i tilbageblik være så lykkelig for, at vi gjorde det.«